

Uit een homilie van de heilige Severius van Antiochië (+ 538)

‘...Een man daalde af van Jeruzalem naar Jericho...’

Christus zei niet: ‘iemand daalde af...’, maar ‘Een man daalde af’.

Want deze tocht betreft de gehele mensheid... die tengevolge van Adams ontrouw het paradijs verliet, terecht Jeruzalem genoemd- de Vrede van God- en afdaalde naar Jericho, het koortsachtige leven van de wereld, de wereld die de mens van God verwijderd, naar beneden trekt en die verstikking en uitputting veroorzaakt door de vlam van schaamteloze genoegens

Een Samaritaan kwam langs. Christus noemt zich hier met opzet een Samaritaan.

Want Hij richt zich tot een wetgeleerde en Hij beijvert zich

hem door zijn woorden te tonen dat het noch de priester, noch de leviet, en –

om het in één woord te zeggen: niemand was die geacht werd zich naar

de Wet van Mozes te gedragen,

maar dat Hijzelf gekomen was om de Wet tot vervulling te brengen

en door zijn werken zelf te tonen

‘wie de naaste is en wat het betekent hem te beminnen zoals zichzelf’.

De reizende Samaritaan, die dus Christus was- want Hij is werkelijk op reis-

zag de man die daar neerlag. Hij ging niet voorbij,

want het eigenlijke doel van zijn reis was ‘ons te komen bezoeken’.

Voor ons is Hij neergedaald op aarde en onder ons heeft Hij gewoond (vgl. Jh. 1,14).

Want Hij is niet alleen verschenen, maar Hij heeft in waarheid met de mensen gesproken

(Bar. 3,38)

Over de wonden goot Hij wijn, de wijn van het Woord;

en omdat de diepe wonden niet de kracht hadden daarvan verdroegen,

mengde Hij ze met olie, zozeer dat Hij zich voor zijn zachtmoedigheid en zijn

‘menslievendheid’ de verwijten van de farizeeën op de hals haalde, tot wie Hij zei:

‘Gaat heen, en leert wat het zeggen wil: ‘Ik wil liever barmhartigheid dan offers’.

Vervolgens laadde Hij de gewonde op zijn lastdier- dit betekent

dat Hij ons boven de dierlijke hartstochten verheft, Hij die ons ook in zich draagt,

want Hij maakt ons tot de ‘ledematen van zijn Lichaam’.

Vervolgens bracht Hij de man naar een herberg. Hij noemt de Kerk de herberg,

want zij is de woonstede en het verblijf van allen geworden.

Eenmaal bij de herberg gekomen, liet de Samaritaan een nog grotere zorg betonen aan

degene die hij had gered. Aan de waard van de herberg

- beeld van de apostelen, herders en leraars die hem opgevolgd hebben-

gaf Hij toen Hij vertrok- door ten hemel te varen-

twee denariën, om zorg te dragen voor de zieke.

Onder de twee denariën mogen we de twee Testamenten verstaan,

het Oude en het Nieuwe,

het testament van de Wet en de Profeten en dat

wat ons werd gegeven door de Evangeliën en de constituties van de apostelen.

Beide komen van dezelfde God en dragen het beeld van dezelfde hemelse God,

zoals de denariën het beeld van de koning dragen,

en zij drukken in onze harten hetzelfde koninklijk beeld

door middel van de heilige woorden,

want het is één en dezelfde Geest die ze heeft gesproken.